

*"Folk og Land" Nr. 2 - 11. argang -
Lørdag 20. januar 1962*

102963

O.K.:

FOLKET UTEN ELITE

Noen betraktninger i tilknytning til
en FARMAND-artikkel

I «Farmand»s julenummer skriver merket H. en betraktning over tidens dårlighet og eftersøker en elite som kan hindre en ny okkupasjon. — Samtidig retter han et stygt angrep på Quisling og de som fulgte ham i okkupasjons-tiden 1940—45.

Nu er det engang så at det er mange quislinger som leser «Farmand». Det må derfor være riktig her å komme med en ny betraktning over samme emne.

«Farmand» skriver:

«Den elite vi efterlyser er en karakterens, talentets og kunnskapens elite, en gruppe som i kraft av disse egenskaper kan kreves å bli hørt og lyttet til».

Det er praktisk talt det samme som Quisling skrev i 30-årene før forrige okkupasjon. Han skrev:

«Nasjonal Samling skal være den nye stats bærende stand, kjernen og ryggraden i den nasjonale organisme, en elite som representerer den nasjonale idealitet, solidaritet og vilje, og gir folket en opdragende og styrkende plan for dets liv».

Opgaven dengang var å hindre en engelsk okkupa-

sjon av Norge. Hvis man kunne det, så gikk alt det andre av seg selv.

Hvis engelskmennene ville holde seg vekk fra Norge, så ville også tyskerne og russerne gjøre det. Det er idag en historisk sannhet.

Den engelske historiker Derry sier det, Koht sier det. Og det er vel ingen historiker idag med aktelse for sitt navn som vil si noe annet. For sikkerhets skyld siterer jeg Koht i «Frå skanse til skanse» (side 8):

«I Nürnberg — og Quislingprosessene kom de fram klare vitnemål om at denne synsmåten (at Tyskland helst ynskte vi skulle bli verande utanfor krigen) for så vidt var rett nokk. Både frå Hitler og frå Goering fekk vi høre at dei helst hadde ynskt Noreg skulle vera utanfor krigen — det var ikkje berre noko dei forklara no etterpå, det var ord dei hadde sagt i sjølve krigstida».

«På den annen side er det stenedige presset frå dei allierte vestmaktene —»

T. K. Derry skriver:

«Innen en måned efter krigsbruddet hadde Churchill som marineminister søkt å få regjeringen til å gi sitt samtykke til å minelegge leden et eller annet sted nordenfor Bergen».

«Hitlers virkelige avgjørelse om å utføre den (den tyske okkupasjon av Norge) er et resultat av «Altmark»-affæren 16. februar».

Er ikke dette vidnesbyrd nok? Hadde Kongen gitt ordre til å skyte på «Cossack» i Jøssingfjord, så hadde vi ikke hatt noen tysk okkupasjon av Norge. Men når dette ikke ble gjort, så kunne heller ingen opprustning, heller ingen elite, — intet kunne redde Norge fra en tysk okkupasjon. Det hele fulgte etter hverandre som virkning etter årsak.

Det som Quisling og hans

(Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE
Redaktør — Saktører
Telef. 46 71 43
Ullevålsvn. 102A — Oslo 4

Tofotposten
— HELE NORD-NORGES AVIS —

Vestmaktene blokerer Norges kyst
På tre steder er lagt ut minesteller for å stoppe alle tilførsler til Tyskland

All tråkkl over Vestfjorden stoppet
Minestellet strøker sig fra Lardalsholmen og over mot Isøsten

Myndighetene skal ikke hindre norske skip i å gå inn til norske havner

«Forts. side 8»

Vend!

FOLKET UTEN ÉLITE

Forts. fra side 5

nasjonale elite kunne gjøre var å redde det som reddes kunne. Den 9. april 1940 forsøkte Quisling å redde Norges suverenitet, senere gjorde han det han kunne for å skaffe oss allesammen mat. Så forsøkte han å skaffe Norge en tålelig okkupasjon, og om mulig en god plass blant Europas nasjoner i det kommende nye Europa som han trodde på.

Hva annet kunne han gjøre?

En stor del av Quislings elite ligger døde, langt øst. De ofret sitt liv for Norge. Man har lov å si at Norge har behandlet både Quisling og hans elite med forferdende utakknemlighet.

Men herr H. i «Førmand» tillater seg å håne Quisling og hans menn. Han skriver:

«— aller best hadde vært om hele folket hadde optrådt nasjonalt (som lærere og prester). Slik var det ikke. Det er et faktum at Norge er det land som har gitt et internasjonalt ord for landsforræder. Og det var mange som fulgte Quisling».

Et annet sted skriver herr H.:

«Men at regjeringen ble tiljublet av det norske folk også, etter krigen, mens klartseeren organisatoren C. J. Hambro ble møtt med taushet, vidner etter vår mening om instinktløshet og uvidenhet».

Hambro var formann i utenrikskomiteen og regjeringen fulgte Hambro som sauene følger bjellesauen. Folket hadde vel større sympati for den vill-ledte enn for den som ledet vill.

Det er ganske merkelig at det ikke engang kan gå opp for den gruppe mennesker som herr H. representerer, at det var uriktig å gå Englands ærende i 1940. Vi hadde, som før sagt, lett kunnet unngå tysk okkupasjon ved å sende et par skudd vestover.

Quisling pleide å si: Den guderne vil ødelegge slår de med blindhet.

Ved å gå engelskmennenes ærende og senere være med på å overlate hele det gamle Preussen til russerne, har Norge og herr H. skaffet seg en ny fiende som hverken herr H. eller en ny elite, eller amerikanerne kan stoppe.

Polen gikk engelskmennenes ærende, og resultatet ser vi. Hadde ikke Quisling grepet inn i Norge, så hadde engelskmennene klart å forvandle Norge til et nytt Polen. Det kan da umulig være noen som mener at det hadde vært en fordel for Norge om engelskmennene hadde klart å få satt iland det planlagte 150.000 mann her, slik at vi hadde fått hele det franske felttoget her oppe. Det å være patriot vil da vel si å arbeide for Norge. Det kan da

umulig være å arbeide for England.

Å være med på å ødelegge Tyskland er det samme som å være med på å ødelegge Europa. Vi får aldri et samlet Europa uten først å få et samlet Tyskland.

Quislings politikk gikk ut på å bevare Norges suverenitet og styrke Norges stilling uten å svekke Tyskland.

Vi ser idag hvor klok en slik politikk var. Hambros politikk gikk ut på å knekke Tyskland uansett hvordan det gikk med Norge. Vi ser idag hvor uklok en slik politikk var.

Beskyldningene mot Quisling for landssvik hvilte på engelsk propaganda under krigen, og på en rettssak med bare fiender som dommere. Praktisk talt ingen av de «beviser» som ble brukt i den rettssaken holder. — Skulle Quislingsaken komme opp igjen post mortem, så ville det bli en skandale for dem som dømt ham.

Under hele okkupasjonen arbeidet Quisling for å bli suverenitetsbærer og sikre Norges selvstendighet, mens Terboven, lærerne og Universitetet gjorde hva de kunne for å gi ham en Gauleiters stilling. Hadde tyskerne vunnet krigen, så hadde lærernes aksjon vært et skritt i retning Gau Norge, og når tyskerne tapte krigen så er det et skritt i retning Sovjet-Norge, fordi den støttet de krefter som slapp russerne midt inn i Europa, og ødela Preussen som i århundreder hadde vært Europas vern mot Russland.

«Hvorfor rippe opp i alt dette?» spør herr H., og svarer selv:

«For å undgå en ny og verre okkupasjon».

Dette svaret sparker bena under alt det herr H. har skrevet før. Det var jo nettop for å undgå en «ny og verre okkupasjon» at Quisling og mange av frontkjemperne ofret sitt liv. Det var jo nettop for å undgå «en ny og verre okkupasjon» at Quisling og hans elite overhodet samarbeidet med tyskerne. Quisling var ikke i og for seg noen stor tysklandsvenn. Det viser bl. a. hans kamp mot Terboven.

Som konklusjon på sin artikkel skriver herr H.:

«For å møte truselen (fra Russland) trenges et fast europeisk og vesterlandsk samhold, og en elite som ser og betingelsesløst krever et slikt samhold».

Norge hadde en slik elite. Denne eliten blir av herr H. kaldt landsforredere. «Førmands» venner stakk en kniv i ryggen på den mens den kjempet mot bolsjevismen og en «ny og verre okkupasjon».

Den politiske situasjon i Europa er nu blitt så klar at alle må kunne se at Tysklands deling mellom verdensdemo-

kratiet og det russiske imperium ikke er holdbar. Amerikanerne blir nødt til å være med på Tysklands samling. Hvis den lykkes vil vi få Europas og Russlands forente stater med Berlin som hovedstad.

Hvis amerikanerne ikke makter å samle Tyskland, så vil Russland gjøre det, og da får vi også Europas og Russlands forente stater, men med Moskva som hovedstad. I begge tilfeller vil Quisling imidlertid få rett.

«En demokratisk verden» bli det ihvertfall ikke.

Alle de millioner mennesker som verdensdemokratiet har ofret på gjennomføringen av dets plan er døde forgjeves. Og det blir i tiden fremover rik anledning for alle dem som har vært med på å stemple Quisling og hans fremsynte elite som landssvikere til å skamme seg.

En slik elite som herr H. eftersøker er i dagens Norge en umulighet. Fantes det en virkelig norsk elite i dette landet, så ville den også idag sende et par skudd «vestover» og holde Norge utenfor stormaktens oppgjør i og om Tyskland. Den ville følge i Quislings spor.

O. K.